

byde Kunstsmørret. Dette mener jeg, ikke blot fordi det forekommer mig, at det vil være en rigtigere og sandere Stilling og et mere klart Udtryk for, hvad der i Virkeligheden er Tankegangent, men ogsaa fordi det, som tilsidst er Hovedsagen, det, som vi tilsidst skulle naae ved hele denne Lovgivning, det naae vi først, naar vi komme til Forbudet. Hvis vi stod overfor vore hjemlige Forhold alene, dersom der kun var Tale om vort hjemlige Marked, vilde jeg ingenlunde følge den ærede Ministers Forslag, endfige da gaa videre, ikke fordi jeg ikke erkjender, at den Sikkerhed, som Regjeringsforlaget yder, er meget betydelig større end den Sikkerhed, den nuværende Lovgivning yder, men fordi jeg vil sige, at den Sikkerhed behøve vi ikke her i Landet. Thi det, at En eller Anden bliver snydt med noget Kunstsmør her i Landet, er ikke nogen stor Ulykke. Bliver man snydt i den ene Boutik, kan man kjøbe i den anden, men for Samsfundets Skyld er det ligegyldigt, i hvilken Boutik man kjøber sit Smør. Pengene blive dog i Landet. Og man kan albrig opnaa fuldstændig Sikkerhed, det er umuligt, det ligger udenfor menneskelige Forhold. Den Grad af Sikkerhed mod Forfalskninger, man gennem Lovgivningen mener at burde søge tilvejebragt, har sin naturlige Begrænsning i den almindelige Frihed, som ogsaa har Samsfundsinteresse. Afveier man disse to Ting overfor hinanden, tror jeg godt, vi kunde blive staaende ved det, vi nu have. Men anderledes stiller Forholdet sig, naar vi stilles paa fremmed Omraade, i England. Thi der gaar ikke det Ræsonnement, at naar man bliver snydt i en Boutik, gaar man over i en anden. Det gjør man vel, men rigtignok paa den Maade, at naar man bliver snydt under et dansk Mærke, kjøber man ikke af et andet dansk Mærke, men saa gaar man fra det danske Smør til noget Andet. Der er ikke Tvivl om — hvad ogsaa det ærede Medlem fra Randers (Lüttichau) gjorde opmærksom paa i Gaar — at vor Smørudvikling gaar mere og mere i de store Mæssers Retning, og at det, vi føre over til England, bliver mere og mere ensartet. Det danske Smør bliver efterhaanden en Ting for sig. Og det er dets store Styrke og dets store Fordel, thi jo mere ensartet Smør vi kunne komme med paa det engelske Marked, desto mere Udfigt have vi til at gjøre os gjældende der paa en indbringende Maade. Det skulle vi stadig hige mere og mere efter. Men der ligger ogsaa en stor Fare for vort Smør deri. Thi den Ulykke, der raamer en enkelt dansk Smørpakter i

England, vil let ramme alt dansk Smør og derved gennem hele Landet. Jeg kan derfor ikke forstaa de Talere, der sige, at der jo ingen Forfalskninger ere forekomne i England; det er jo god Tid med den Frygt, vi have i saa Henseende; lad os give os Tid, lad os først samle os og saa rigt Materiale som muligt af danske Forfalskninger i England; lad os afvente de Domme, der falde over det danske Smør i England, saa først er der Grund til at stride ind. (En Stemme: Saa er det for silde!). Ja, det mener jeg netop, saa er det for silde. Nei, den Fare, vort Smør er udsat for i England, er efter min Opfattelse ikke fortrinnsvis den Fare, der kommer fra Holland, hvor man paffer Kunstsmørret i vore Bøtter, ganske vist, det kan selvfølgelig skade vort Smør hos det engelske Publikum, men det er ikke det Afgjørende, thi det skader ikke vort Smør ved de engelske Domstole. Naar en Hollænder bliver dømt derfor i England, saa er det ham, der bliver dømt, og denne Dom falder mulig tilbage paa Holland, men samtidig fritjendes Danmark. Hvis derimod dansk Smør bliver dømt i England, er det Danmark, Dommen falder tilbage paa, og derimod vil der Intet være at gjøre; thi naar vi først have faaet en Række af den Slags Domme, kommer vor Lovgivning bagefter. Det Renomme, der tabes paa den Maade, vinder man ikke saa let tilbage. Skal man gjøre Noget, skal det gjøres nu. Det skal gjøres, inden Ulykken er sket. Jeg skjønner da heller ikke rettere, end at det var den Tanke, der gjorde sig gjældende i 1885, da Smørloven blev given. Jeg veed ikke af, at der den Gang forelaa en Række af Forfalskninger, men man frygtede for, at de skulde komme, man saae Faren og sagde: Lad os, medens det er Tid endnu, træffe vore Forholdsregler. Naar nu disse Forholdsregler ikke ere tilstrækkelige, er der saa meget mere Grund til ikke at vente yderligere, men at gjøre nu, hvad der skal gjøres; hvis det skal have Virkning, maa det gjøres nu. Det er jo nemlig saa, at det Kunstsmør, vi have her i Landet for Dieblisset, ikke er for stort at regne, Forbruget er en Bagatel, og Produktionen er endnu mindre, set i Forhold til hele Smørproduktionen. Forholdet er vistnok i Dieblisset her det overfor Kunstsmørret, at dette kan siges at vente paa, hvad vi ville gjøre. I det Dieblis, denne Sag har forladt Høgsdagen, uden at vi have gjort Noget, vil dette saa ikke være Signalet til, at Kunstsmørret bryder ud i et hidtil ukjendt Omfang? Jeg tror, at Følgen vil blive den, at Kunstsmørfabrik vil rejse sig ved Siden af Kunstsmørfabrik, idet Andelsmeierierne saa ville